

opusdei.org

Et friskt vindpust

Fra Europas nordlige strøk kom de til Madrid som en glad og vennlig storm; en gruppe på 20 russere. Vi snakker med Dasha og Polina. Vi snakker også med Lilia som bor i Moskva, men er fra Ukraina, og har tilbrakt den siste tiden i Madrid for videre studier.

25.01.2015

Felles for dem er at de har ungdommens friskhet: klare, intelligente øyne og et frimodig smil, og de er ikke redde for å snakke om

årsaken til sin glede. De har nettopp tatt avsluttende eksamen, og har skaffet seg arbeid i den kreative sektor: PR, film, fjernsyn og mote. I flere dager har de arbeidet som frivillige ved saligkåringen av Alvaro del Portillo; Lilia og Polina i sakristier og Dasha med rengjøring av sanitæranleggene: fra det mest guddommelige til det aller mest menneskelige.

Kiev: Gud, i pausen under en konsert

Lilia har nettopp avsluttet sitt eksamensarbeid (Fashion Trend Analysis) ved Centro Universitario Villanueva i Madrid. Hun er motedesigner og ble kjent med Opus Dei i Kiev ved en uventet anledning: i pausen ved en konsert av en berømt ukrainsk sangerinne, som hun var med i dansegruppen for. Katia, numeraria i Opus Dei og også fra Ukraina, snakket med henne om

Verket, omaktiviteter for jenter på hennes alder, og om et moteprosjekt som hun ville starte i Moskva og som hun trengte hennes hjelp til.

Lilia innrømmer at hun i begynnelsen ikke var særlig interessert, og enda mindre siden det var i Russland, men senere bestemte hun seg for å tilbringe noen dager i senteret i Moskva, slik at de kunne beskrive prosjektet i detalj for henne. "Jeg satte stor pris på stemningen, på deres imøtekommenhet, og hvordan de hjalp de som bodde på senteret. Jeg var katolikk, men visste ingenting om Verket, men jeg tenkte at der levde de det som Jesus sa: "alle skal forstå at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre". (Jo 13,35)

Lilia vendte tilbake til senteret litt senere og hjalp til med kristendomsundervisningen. Hun

har nå vært med i Verket i to år og er lykkelig.

"Alvaro del Portillo utstråler fred og har et evig smil. Alle sier at han utstråler fred og ro. Freden til den som vet at han befinner seg på den rette vei, til den som har oppnådd det aller største. Den fred som gir livet mening." Hun ønsker at mange ungdommer som hun selv, som søker etter meningen med livet, ville finne Gud. "Vi er Guds barn, han har skapt oss, og hvis vi søker ham, finner vi også oss selv. Vi finner vår virkelige identitet og alt det beste i verden."

Sibir og arbeidet som middel til helligjørelse

Dasha kommer fra Omsk, sør for Sibir, og vokste opp hos sin morfar. I motsetning til steppenes kulde er hun som en vulkan, og har en smittende latter. Hun er ikke med i Verket, men har bodd på senteret i Moskva i ett år. "Jeg lette etter et sted

å bo for mitt siste studieår, og da jeg ble kjent med dette sa jeg: Her vil jeg bo. Det virker som et sunt sted, fylt av glede, og gir meg interessante erfaringer. Nå har jeg nettopp avsluttet studiene innen reklame, og har begynt å arbeide i et firma."

På senteret har Dasha oppdaget den katolske tro og har mottatt sin første kommunion. "Jeg er døpt ortodokst, men praktiserte ikke. Jeg så på den ortodokse troen som noe kulturelt, men mitt hjerte var katolsk."

Hun tror at Opus Dei kan gjøre mye godt i landet hennes. "Det som forbauset meg mest da jeg hørte tale om Verket, var at jeg kunne bli hellig i mitt arbeid. Jeg befant meg ennå langt fra Kirken og tenkte: Hva? Sier Kirken at jeg skal arbeide? Ingen hadde sagt noe lignende til meg før. Jeg syntes det virket fantastisk og jeg tror at det er viktig for landet mitt. Opus Dei er praktisk innrettet, det

forteller deg hvordan du kan gjøre saker og ting, det viser deg veien. Og hvis folk oppdager det, kan de finne meningen med sitt liv."

Troen får henne til å bry seg om sitt land, som hun ser på med håp og drømmer. "Det er mange problemer der, men jeg tror at de som er født etter Sovjetunionens oppløsning ønsker å finne en mening og vil forandre på en del. Det dreier seg om alle områder og det finnes håp om at ting skal bli bedre."

Dasha vil bidra til forandring. "Jeg har lest flere av skrivene til pavene og til Opus Deis prelat, om hvordan vi som arbeider i media kan bidra til at det lages gode lover. Jeg vil hjelpe paven med å bringe Jesus til menneskene. For å nevne et eksempel, for ikke lenge siden var det i Cannes Lions en kampanje for å gi blod. Jeg synes det er svært interessant å bruke teknologien til

noe godt. Og dette får meg til å tenke på hva jeg selv må gjøre, hva jeg kan gjøre. Jeg er sikker på at hvis jeg ber, hvis jeg prøver å følge min vei til helliggjørelse, vil Gud fortelle meg hva jeg skal gjøre for å gi livet mitt mening."

Å komme til Valdebebas styrker Dashas tro. I Russland er det ikke mange katolikker, og de som finnes går ikke i kirken, eller er eldre.

"Dette er som et collage av unge mennesker som elsker Kristus. Det er oppløftende. Jeg treffer mennesker som spør hvor jeg kommer fra: 'Fra Russland! Fra Sibir!' De sier til meg: 'Jeg ber for landet ditt.' I dag, da jeg vasket baderommene, traff jeg en dame: 'Hva heter du?' 'Dasha.' 'Jeg skal be for deg.' Når jeg føler meg ensom vet jeg at: Susana fra Mexico ber for meg." Dette har rørt henne dypt, for hun husker sin mormor, som døde da hun selv var 12 år. "Når jeg gikk hjemmefra, sa mormor alltid

til meg: Herren være med deg! Det hjalp meg til å være et bedre menneske. I dag tenker jeg derfor at hvis noen sier at de ber for meg, må jeg anstrenge meg. Jeg kan ikke gjøre noe på en dårlig måte."

På grunn av situasjonen i hjemlandet har det vært vanskelig for Dasha å komme til Madrid. "Jeg har visum bare for noen få dager. Jeg visste at jeg måtte komme på saligkåringen. Jeg tenkte at det godt kunne være at biskop Alvaro ville at jeg skulle være her."

Hvis du måtte lage et reklameinnslag for biskop Álvaro, hvordan ville du utforme den? spør vi henne. "Jeg ville vise hans smil. Smil kommuniserer. Når man ser på ham, blir man klar over at han elsker oss og at det er en sammenheng mellom det han tenker, det han sier og det han gjør."

Moskva- det heroiske i det vanlige

Pollina ble kjent med Opus Dei gjennom en venninne. "Jeg var ortodoks, men ikke spesielt praktiserende. Når jeg besøkte et Opus Dei-senter, la jeg merke til at folk var interesserte og glade. Jeg hadde trodd at folk som praktiserte sin tro var gammeldagse, rare eller kjedelige..."

Etter hvert nærmet hun seg den katolske troen og fikk katekeseindervisning og begynte å gå i kirken. "Den katolske kirken og den ortodokse har mye til felles. Før jeg konverterte leste jeg mye, tenkte mye. Jeg ble klar over at jeg måtte forandre en del ting i livet mitt som ikke var bra, og det gjorde meg redd. Jeg husker at jeg spurte folk i Verket: 'Hva skal jeg gjøre? Hva vil Gud? På hvilke områder må jeg forandre meg?' Men de svarte ikke direkte, men sa til meg: Det må du selv oppdage... Og det gjorde jeg, jeg ba og bestemte meg til slutt."

Nå er Polina også supernumeraria i Opus Dei. "Jeg er fornøyd. Jeg tror at dette er min plass. Å tilhøre Opus Dei har fått meg til å oppdage skjønnheten i menneskelivet. Jeg nekter ikke for at det er krevende. Man er aldri sikker på alt, eller hvordan ting skal ordne seg. Hvis man bestemmer seg for Gud, må man ta ansvar for sitt liv. Og noen ganger dukker spørsmålet opp på nytt: 'Hva skal jeg gjøre? Hva må jeg forandre?' Men denne veien, der hver minste ting er viktig, gjør meg lykkelig. Jeg arbeider for eksempel innen film og tv. Noen ganger merker man at man burde bidra til å endre enkelte ting, for eksempel hovedpersonenes verdisyn. Man kan utvilsomt lukke øynene og si: OK, det er som det er. Men man kan også tenke: Hva kan jeg gjøre for å forbedre disse tingene?

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/et-
friskt-vindpust/](https://opusdei.org/nb-no/article/et-friskt-vindpust/) (02.04.2026)